

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 71.

Trettende Session.

33te Møde.

Onsdagen den 11te December Kl. 1.

(Fortsat.)

Stuel (fortsat): Jeg skal forsøge paa at gjendrive de Indvendinger, som jeg antager vilde blive gjorte imod Forslaget. Jeg vender mig først til Nedsættelsen, hvorimod jeg antager, at man vil gjøre de væsentligste Indvendinger. Man har kaldt det en vilkaarlig Nedsættelse. Jeg antager nemlig, at Motivering af det Forslag til en ny Paragraph, der under et andet Afstemningspunkt er kommet frem fra 3 andre Medlemmer af Udvalget, indeholder en Critik af det Forslag, der er gjort af os. Jeg vil altsaa imødegaae den Benævnelse, at det skulde være en vilkaarlig Nedsættelse. Jeg troer, at dette er en billig Fordring fra begge Sider, at naar en fast og bestemt Afgift skal afløse en ubestemt og uvis, da maa der skee nogen Afkortning. Den Embedsmand, der istedetfor en usikker flydende Indtægt faaer en fast Indtægt, maa finde sig i, at denne Indtægt vederlægges med et mindre Beløb. Det er ligesom Følge af, at en uvis Indtægt i Virkeligheden ikke har en saa stor Værdi som en bestemt og fast Indtægt. Den Mand, der f. Ex. er i Besiddelse af et Document, der lyder paa 100 Rd., hvorpaa der er forskjellig Cours, faaer ikke, naar han vil sælge det, 100 Rd., men et mindre Beløb derfor. Den geistlige Embedsmand maa finde sig i Afkortning saameget mere som Indtægten af Offer ogsaa i en anden Henseende er meget uvis. Det ligger ikke

alene deri, at Beboerne i hans Pastorat det ene Aar kunne være disponerede til at give noget Mere end det andet Aar, men ogsaa deri, at Sognebaandet er løst, og der i hans Nabo- sogn kan komme en geistlig Mand med særlig Begavelse, som trækker en stor Deel af Befolkningen til sig, hvilket kan have en stor Indflydelse paa Nabopræsternes Offerindtægter. Afkortningen er ogsaa i god Overensstemmelse med de Principer, hvorefter man siden 1848 er gaaet frem med Hensyn til andre Aflysninger. Dersom man vederlægger en usikker Indtægt med et lige saa stort sikkert Beløb, paastaar jeg, at man betaler Mere, end den usikre Indtægt er værd. Man har sagt, at Offer og Accidenter vilde være med Befolkningen; det er da ikke ganske vist. Jeg kan ikke sige, om Befolkningen, om f. Ex. 50 Aar, vil være større her i Landet end nu; men jeg paastaar, at naar man vil inlade sig paa en Aflysning, kan man ikke forlange, at de, der nu skulle bidrage til Aflysningen, skulle betale det, som en større Befolkning om 50 Aar formeenkelig vilde erlægge. Naar man vil stille saadanne Fordringer, maa man hellere sige reent ud, at man ikke vil gaae ind paa en Aflysning; det forekommer mig at være eensbetydende. Vi have dernæst troet, at en forholdsvis Sikkerhed med Hensyn til ligelig Fordeling af Aflysningssummen ikke vil kunne opnaaes, uden at man foretager Fordelingen over det Hele paa een Gang. I den Henseende har man fra den anden Side anført, at det ikke syntes at være rigtigt at lade Ministeriet foretage en saadan Fordeling, til hvis Gjenneførelse det vilde faaue paalidelige og paaviselige Data. Jeg